

PELEGRINO BAT.

(ENE ADISKIDE ABADE JAUN, ON DAMASO BERNAOLAKOARI)

Gabon gabean beti, apaltzen genduala,
 Entzun neutsan amari, urtean urtean,
 Kontucho bat polita, zeñ noian ipintera,
 Entzuniko moduan, orain paperean.

. . . . .

Agertuten da baten Gabon gaba tristerik,
 Izarrrik bere baga guztizko itsua;
 Aise eta bisutsaz bidean ibilteko,
 Gichitan ezagutu oi dan legezkoa.
 Bere eche torrean su andiaz berotan,
 Zaldun bat familiaz egoan apaltzen,
 Baita pobre bat larri eche aren kanpotik,
 Danba, danba, atea makilleaz joten.
 Alako baten gñor da? itauntzen dau otzeñiak;
 Kanpokoak diñotsa «eskeko triste bat,
 Bidea erratuta onaše oraiñ jo dot,
 Norbait eche onetan errukitzen bajat»
 —Zoaz Jaungoikoagaz, beste leku batera,
 Baserri bat oi dago zuek lakoentzat,
 Emongo deusuela badakit leorpea,
 Guztiak ezbaditu loak artu beintzat»
 —Alderdi onetako barririk nik ez dakit;
 Jauna, jakin dagizun naz pelegriñua;
 Jerusalemik nator, Santiagora noa,

Indazu biyar arte emen ostatua.
 Sukaldetik zaldunak «diño: betor aurrera,
 Ze gizon berori dan gura dot ikusi».

Pelegrinoak uste eban iya seguru
 Gaberako lekua ebala jadichi;
 Ezkaratzera doa, pozturik esperantzaz,
 Adierazotera echeke Jaunari,
 Bere egoerea ze negargarria zan,
 Asi jakon azaltzen zearo ta garbi:
 «Jauna, ikusi naizu iya otzak illean,
 Onetara luzaro ezin nendi bizi,
 Goišetik ona ez dot agoan ezer sartu,
 Otzaz ez eze nabo goseagaz gaizki».

¿Nok ez dau sinistuko autormen au eginda
 Echakola auzitu egingo biotza?
 Sisillutik jagita errazoe charrakaz
 Gisajoa echetik, baña eban bota,
 Esanaz arrabioz: «alde nire echetik,
 ¿Zek zakaz zikin ori gureko chakurrak,
 Iratzarri ta euren zaunkaz ume koitauak,
 Negarrez ipinteko arturik bildurrak?»
 Buruari erañaz jarri zan sisilluan;
 Pobreak umill uniill diño: «agur, Jauna,
 Ni gora bera gozau begi familiagaz,
 Arsegiñez beterik aurten Gabon gaba»;
 Sueteko atetik urren zan, zizpuru bat,
 Larri garratz ta miña egiten ebala,
 Zaldun ta familia alkarri begiraka,
 Aren zotin tristeak ipiñirik dana.
 Otzeiñak esaniko baserrira badoa,
 Biilatzer a al beban iya aren baten,
 Eta argitasuna dakus ez urriñean,
 Leyo chiki baterik zelan dan urteten.
 Abietan da puskat ibiltzen ariñago,
 Baña kana betean beukan edurtzea,
 Zelan bait egin eban nekezka bazan bere,
 Bide laburra, baña arentzat luzea.
 Elduten da argia egoan lekuraño,

Baña etzan echea, ta bai ermitea,
Lanparan aurkitzen zan orioa gastauta,
Agonian legeche bertako mechea.
Lanparearen gisan pelegriñoa bere,
Egoan ukatuta, adore bagarik,
Odolak otzituta, belaunak ikaraka,
Agiñak dardaraka iya amaiturik.
Begira jarriten da ermitacho barrura,
Leyoaren burdiña erreja artetik,
Era dakus altaran Santo Kristo andi bat,
Kurutzean josita besoak zabalik.
Gomutetan da zelan beragaitik egoan,
Jaungoiko gizondua josia kurutzan,
Baita gomutetan da Belenen zelan jayo
Ein zan, gure amorez abereen kortan.
Gogarteok egiten asi zan, baña zelan,
Otzak eta goseak eukan aiñ galduta,
Jausiten da lurrera, eta emon bertanche
Azkenengo arnasa desanparaduta.
Baña mundutik euki ez arren laguntzarik,
Kurutzeko Jesusek eutsan bai, lagundu,
Zerura arimea eregi eutsan, eta
Anche beti betiko eban zoriondu.

FELIPE ARRESE TA BEITIA.

Ochandion, 1891-ko Abenduko illean.

